

blive saa stor, som Tilfældet er, skyldes det Depressionen i Forretningslivet og dermed Nedgangen i Arbejdet ved de forskellige Etater og saa ogsaa det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Rode paapegede: Indskrænkningen i de Ydelser, som man byder Publikum, specielt ved Postvæsenet og Telegrafvæsenet.

Saa er der et andet Forhold, som jeg vil gøre opmærksom paa, og det er dette, at det kan naturligvis lade sig gøre som her ved Baneafdelingen at spare henved 1 000 Mand, idet man kan lade Banelegemet nøjes med de strengt nødvendige Reparationer, og det kan gaa nogle Maaneder, et halvt Aar og maaske et Aar, men saa kommer der en Dag, hvor man skal have en virkelig Grundforbedring, og saa vil dette kræve et stort Personale. Men denne Indskrænkning af Ekstrapersonalet i stor Udstrækning ved Banelegemet er ogsaa noget, der gaar ud over Sikkerheden paa Statsbanerne. Og saa har den højtærede Minister villet give det Udseende af, at det er Lønningerne, der har Hovedskylden for Statsbanernes hele økonomiske Stilling. Jeg skal nævne, at i 1913—14 var Udgiften til Lønninger 24,8 Mill. Kr., og den samlede Udgift var 47 Mill. Kr., altsaa Lønningerne androg i 1913—14 over Halvdelen af den samlede Udgift. I 1920—21, hvor Lønningerne var paa Højdepunktet, var Lønningsudgiften 105,8 Mill. Kr., men den samlede Udgift var 237 Mill. Kr.; Lønningsudgiften var da langt under Halvdelen af den samlede Udgift, medens den i 1913—14 var over Halvdelen. Endvidere vil jeg sige til den højtærede Trafikminister, at han jo flere Gange har komplimenteret de forskellige Organisationsledere for den Forstaaelse og Loyalitet, hvormed de har medvirket i Sparekommissionerne og været med til at føre disses Forslag ud i Livet. Men jeg maa desværre bedrøve den højtærede Trafikminister med, at Organisationerne kan ikke gøre Gengæld og komplimentere den højtærede Trafikminister og Administrationen for den Maade, hvorpaa de har ført de nye Tjenestetidsregler ud i Livet. Den højtærede Minister kan læse dette, hvis han vil studere det sidst udkomne Nummer af Jernbanetidende, hvor man tager meget skarp Afstand fra den Maade, hvorpaa Administrationen fører de nye Tjenestetidsregler ud i Livet.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det tør vel nok siges, at den Debat, der nu formentlig snart er ved Afslutningen, har været en af de længste Finanslovdebatter, vi overhovedet har haft. Lige ved Debattens Begyndelse rejstes en storpolitisk Debat, som gaves Form af Debatten om en Dagsorden, og en Dagsorden vedtoges, hvis politiske Hovedindhold var, at der skulde forsøges et borgerligt Samarbejde, idet Dagsordenen sagde, at Udbyttet af Valgene i 1920 naturnødvendigt burde være, at et saadant Samarbejde fandt Sted. Den politiske Hovedlinie i den Debat, der siden da har fundet Sted fra Oppositionens Side, tør man vel nok sige har været den at gøre Forsøg paa at sprænge dette Samarbejde, og man har jo da sat ind i Spørgsmaalet om Erhvervssituationen, idet Haabet for den højtærede Landbrugsminister og den med ham, om jeg saa maa sige, samarbejdende Fløj af Venstre er, at dette Samarbejde snarest muligt skal sprænges, og jeg vil indrømme, at Landbrugsministerens ringe Forstaaelse af Tingens store Sammensathed kan være opfordrende til at gøre et saadant Forsøg. Den højtærede Landbrugsminister paastod her for ikke mange Kvarter siden, at da man ikke kunde afskaffe Arbejdsløsheden helt ud, burde man overhovedet ikke tage den Opgave op at afskaffe den dog saa nogenlunde, det var Hovedindholdet af den højtærede Ministers Tale . . . (Modsigelse af *Landbrugsministeren*). Den højtærede Minister sagde, at man kan ikke faa den fjernet helt, følgelig lader man den Sag ligge. Dér mener jeg, at den højtærede Minister har saa urimeligt Uret. Det, det kommer an paa, er netop at forstaa, at vi lever i en meget vanskelig Tid, at vi ikke lever i en Tid, hvor man kan hævde en Linie saadan og saadan, man maa tage Forholdene, som de en Gang ligger. Det, vi fra vor Side maa kræve, hvis det borgerlige Samarbejde skal holde, er, at man fuldkommen lidenskabsløst tager Forholdene op, som de ligger, i de enkelte Virksomheder, overvejer, hvilke Minuser der fremkommer ved at give dem Støtte, og hvilke Plusser der fremkommer, og kommer man ved en rolig Overvejelse til det Resultat, at Plusserne er de største, forlanger vi, at man skal gaa Plussernes Vej, og saa skal man ikke, fordi man tidligere har indstillet sig paa Doktrinarisme af en eller anden Art, sige, at den Vej indlader vi os ikke paa at gaa. Imidlertid, paa Ord kommer det naturligvis ikke an, det gælder Handlinger som altid, og dér har vi det lykkelige Tilfælde, at den højt-